

El piano | Míriam Cano | Actualitzat el 22/12/2014 a les 16:44

Jo trio la gran aventura

Som el que sentim. I com ho sentim. I ambdues coses les decidim nosaltres

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=kmUP1gp6cTs>

Encara recordo la primera vegada que vaig veure *Big Fish*, d'en Tim Burton, basada en la novel·la de Daniel Wallace. Vaig anar-hi sola, un dilluns al vespre, a les acaballes de la primavera als cines Aribau, fa deu anys. No l'avalaven les crítiques: deien que era un Burton fluix i ensucrat. Van obviar que la història de l'Ed Bloom amagava una de les creences que amb més força m'han acompanyat a la darrera dècada. Però això, els crítics, mai no ho escriuen.

Final i títols de crèdit: comença a sonar *Man of the Hour*, en la veu estripada d'Eddie Vedder. Jo ploro com una magdalena, gairebé sola a la sala. Seguiré fent-ho tota la Gran Via fins a Rocafort amb Diputació, amb la cançó d'en Vedder ressonant-me al cap, "...and the sky breaks at dawn, shedding light upon this town...?". L'Eddie ha captat tota l'essència d'un dels personatges més meravellosos de la filmografia de Burton en un tema de poc més de tres minuts: Edward Bloom, l'aventurer, el que marxa del poble, el que es posa a prova, el que repta la por cada vegada que se li posa davant, el que decideix viure una vida amplificada i gran, plena d'emocions.

I aquesta és la creença que m'ha acompanyat tot aquest temps: la vida és una aventura. Una aventura que t'has de fer sense esperar que vingui a buscar-te, com en aquells llibres que llegiem quan érem petits, en què la nostra decisió condicionava el desenllaç.

L'altre dia, un amic em va regalar el concepte "happy tired", que podria traduir-se aproximadament com "feliçment cansat". És ben bé això. Sentir que sobreixes, que no t'hi caben més emocions, que voldries tenir el do de la ubiqüitat o tres vides més per fer tot allò que vols fer, per llegir-ho tot, escoltar-ho tot, per anar a tot arreu. Per patir, per enamorar-te, per riure amb els teus amics. Sortir de casa cada matí pensant en gran i amb els sentits esmolats, amb la curiositat a punt per descobrir el màxim de coses possibles. Voltar pel carrer i fer gent, parlar amb desconeguts, somriure als vianants, fer llaços amb el món. Comprar bitllets sense tornada.

Viure intensament, fer que passin coses, tota l'estona. Allistar-te en mil projectes que et prenen hores de son, creure en tot, creure't capaç de tot i ser una mica kamikaze de la vida i, en el pitjor dels casos, entomar la patacada, tornar a aixecar-te i continuar l'aventura, amb el bagatge que t'ha donat la caiguda.

I estimar-ho tot. Estimar els teus, estimar casa teva, el teu barri, el teu país, el teu gos. Fascinar-te per llocs, per persones, per cançons, per pel·lícules, per llibres. Caminar fins estalviar-te si això et porta a gaudir mitja hora d'una vista preciosa. Ser conscient de la bellesa que hi ha en les petites coses i anar-la a cercar cada dia.

Som el que sentim. I com ho sentim. I ambdues coses les decidim nosaltres i acaben condicionant l'atrezzo i els figurants de la nostra aventura.

Pessoa parlava, al *Llibre del desassossec* (<http://www.quadernscrema.com/llibres/llibre-del-desassossec>), del "pes de sentir" com una condemna. És cert, la sensibilitat amplificada és una arma de doble tall: és meravellosa quan tot va bé, et devasta quan van mal dades. Però malgrat el perill de caiguda lliure, jo, com l'Edward Bloom, trio la vida en gran.

Jo trio la gran aventura.

Cançó: *Man of the Hour*, Pearl Jam

Disc: Original Soundtrack *Big Fish*, Tim Burton

Foto: Columbia Pictures

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)